

Phil Hearse: Vad är den verkliga orsaken till bränderna i Kalifornien?

[Ur [International Viewpoint](#), 19 november 2018. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Läget är allvarligt. Åtminstone 77 döda och fler än tusen saknas. Tusentals hus och företag nedbrända. Och tre bränder är fortfarande inte under kontroll, en i norra delen av staten och två i söder. Vi har sett scener som kunde vara efterdyningarna till ett amerikanskt eller ryskt bombangrepp i Mellanöstern – döda människor utspridda på marken, folk brända till döds i sina bilar, familjer förkrossade av sorg över att ha förlorat sina hem och sina kära.

Donald Trump hakade på den linje som har spridits av *Fox News* i flera veckor. Det är på grund av Kaliforniens dåliga skogsskötsel, en delstat som – med amerikanska mått mätt – är liberal och mot Trump. *Fox* hävdade till och med att det berodde på att de personer som styrde Kalifornien var ”socialister”(!).

I Instagram-världen är saker och ting ännu allvarligare – skådespelaren Gerald Butler och sångarna Miley Cyrus’ och Robin Thicke’s hus har brunnit ner. Lyxhus på stranden i Malibu har blivit förstörda. Trumps svar har kritiserats av Katy Perry, Leonardo di Caprio och Neil Young. Kim Kardashian, Lady Gaga och Kanye West tvingades evakuera (kan katastrofen bli värre?).

I sina korta tweetar säger Trump att det beror på dålig skogsskötsel. Han glömde att 60% av Kaliforniens skogar är federalt skötta. Dålig skogsskötsel är inte den bakomliggande orsaken. Leonardo di Caprio sa att det berodde på klimatförändringar. Det är en del av historien, men inte hela problemet.

Bränder i Kaliforniens skogar och *chaparral* (busklandskap) är vanliga naturhändelser. På grund av den globala uppvärmningen blir de mer regelbundna och mer sannolika utanför årets varmaste perioder. Buskagen har en högintensiv uppbyggnad, ”vilket innebär att när det brinner, så brinner allting upp och lämnar ofta efter sig ett asklandskap”.¹

Enligt Ben Engel: ”Klimatförändringarna bidrar till att skogsbränderna i Kalifornien leder till ökad ödeläggelse. Varma, torra väderförhållanden som hjälper till att sprida bränder till tusentals hektar förekommer ofta året runt nu. Men den verkliga utlösande orsaken är att delstatens städer breder ut sig och tränger in på tidigare outvecklad mark, sa den tidigare brandchefen i Sacramento, Kurt Henke.”²

En av dagens mest värtaliga och insiktsfulla socialistiska skribenter, Mike Davis, har många gånger framfört liknande uppfattningar, och skyller på det han kallar ”fastighetskapitalismen”. I oktober 2017, ett år innan de nuvarande katastroferna, sa han:

Trots att eldstormens explosiva utveckling överraskade länets och kommunernas tjänstemän, så hade brandvarningar utfärdats i flera månader. Vid höjdpunkten för Kaliforniens värsta torka på 500 år för två år sedan [dvs. 2015 – öa], brände Valley Fire, som utlöstes av dåliga elledningar i

1 California Chaparral Institute, “[Fire & Nature](#)”.

2 *The Sacramento Bee*, 10 november 2018, “[California wildfires start in the woods. Why do cities keep burning?](#)”.

en badtunna, ner 32.000 hektar och förstörde 1.350 hus i Lake, norra Sonoma och Napa. Förra vinterns (2016) rekordhøga nederbörd knäckte inte så mycket torkan som förberedde dess andra och farligare återfödelse. Vårens oförglömliga överflöd av vildblommor och grönskande gräsmattor följdes punktligt av en brännande sommar som kulminerade i september med att temperaturer smälte gatubeläggningen i San Francisco (41 grader) och på kusten vid Santa Cruz (43 grader). Den frodiga gröna vegetationen förvandlades snabbt till bruna, svedda eldhärdar.

Den sista ingrediensen i detta ”perfekta eldscenario” var – precis som under tidigare brandkatastrofer i norra Kalifornien – de varma, torra frånlandsvindar, med vindstötter på mellan 22 och 30 sekundmeter som hemsöker Kaliforniens kust varje år under veckorna innan Halloween, och ibland fortsätter ända in i december. *The Diablos* är Bay Areas lyxversioner av södra Kaliforniens miniorkaner på hösten, *Santa Anas*. I oktober 1991 förvandlade de en liten gräsbrand nära Caldecottunneln i Oakland Hills till ett inferno som dödade 25 personer och förstörde nästan 4.000 hus och lägenheter.³

Det som ligger bakom detta är fastighetskapitalismen, ”den finansiella och fastighetsångvält som driver på byggandet av förstäder i vår alltmer lättantändliga vildmark”. Mike Davis fortsätter:

Detta är det dödliga högmod som ligger bakom den ledande miljöpolitiken i Kalifornien: du säger bränder, jag säger klimatförändringar, och båda ignorerar vi den finansiella och fastighetsångvält som driver på byggandet av förstäder i vår alltmer lättantändliga vildmark. Mönstren för markanvändning i Kalifornien har varit galet sedan länge, men med försumbart motstånd sprider de sig som ett köttätande virus. Efter Tunnel Fire i Oakland och eldstormarna i San Diego County 2003 och 2007 återuppbyggdes paradiset snabbt. Ersättningshusen var i själva verket större och flottare än originalen. East Bay genomförde en del förnuftiga reformer, men i San Diego Countys landsbygdsområde röstade den republikanska majoriteten ner en blygsam skattehøjning för att anställa fler brandmän. Inlärningskurvan lutar åt fel håll.

Jag har upptäckt att det enklaste sättet att förklara Kaliforniens brandpolitik för studenter eller besökare från den andra havskusten är att ta med dem och titta på det lilla samhället Carveacre i de oländiga bergen öster om San Diego. Efter en dryg kilometer delar en smal asfalterad väg upp sig i gropiga, leriga vägar som leder fram till 30-40 imponerande hus. Lockelsen är uppenbar: barnfamiljer kan ha råd med stora hus och mountainbikes, hästar, hundar och en och annan struts eller lama. På kvällen blinkar stjärnor som inte har syns i San Diego, 55 km bort, på nästan ett sekel. Utsikten är magnifik och de milda vintrarna täcker vanligtvis bergsbuskagen med ett magiskt täcke av lätt snö.

Men Carveacre på en varm dag med stor brandrisk skrämmer skiten ur mig. En återvändsgränd med bergssidor i slutet på en enfilig väg med utspridda hus omgivna av vegetation som är mogen att brinna – ”bränsleladdningen” hos *chaparral* i Kalifornien beräknas i motsvarigheten till oljefat – platsen gör en intelligent människa häpen. Det är en lantlig version av en dödszell. Även om jag för en gångs skull skulle vilja komma med goda nyheter istället för att vara en gammaldags domedagsprofet, så visar Carveacre det hoppløsa i att på ett förnuftigt sätt kunna planera ett samhälle som grundar sig på fastighetskapitalismen. Onödigt nog kommer våra barn, och deras barn att fortsätta att möta flammorna.

3 *London Review of Books*, 2 november 2017, [“El Diablo in Wine Country”](#).